

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 7 september 2010 in zaak nr. 09/19030 in het geding
tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 27 april 2009 (hierna: het besluit) heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en bepaald dat de minister met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 september 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens diens rechtsvoorganger verstaan.

2.2. In zijn enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu hij in het besluit artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) van toepassing heeft verklaard, niet valt in te zien waarom artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet van toepassing is. De minister voert hiertoe aan dat de rechtbank aldus buiten de grenzen van het geschil is getreden, omdat de vreemdeling geen beroep op laatstgenoemde bepaling heeft gedaan. Voorts betoogt de minister dat de rechtbank heeft miskend dat de betekenis van beide bepalingen niet zonder meer kan worden gelijkgesteld.

2.2.1. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: een mvv), indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 64 blijft uitzetting achterwege zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de desbetreffende vreemdeling, of die van een van zijn gezinsleden, niet verantwoord is om te reizen.

2.2.2. In het besluit heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, de vreemdeling niet in aanmerking komt voor

vrijstelling van het mvv-vereiste, maar dat, gelet op haar zwangerschap en de wekelijkse medische controle die daarmee gepaard gaat, aanleiding bestaat tot toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 en uitzetting van de vreemdeling achterwege te laten tot zes weken na haar bevalling.

2.2.3. De vreemdeling heeft zowel bij haar aanvraag, als in bezwaar, om vrijstelling van het mvv-vereiste verzocht. Tijdens de in bezwaar gehouden hoorzitting van 24 februari 2009 heeft zij in dat verband te kennen gegeven dat zij op dat moment zwanger was en in verband daarmee wekelijks werd gecontroleerd. In het aanvullend beroepschrift van 25 juni 2009 heeft de vreemdeling zich voorts uitdrukkelijk op de vrijstellingsgrond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 beroepen.

Gelet hierop kan het betoog van de minister dat de rechtbank, door artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in haar overwegingen te betrekken, buiten de grenzen van het geschil is getreden, niet worden gevolgd.

In zoverre faalt de grief.

2.2.4. De minister klaagt evenwel terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu hij artikel 64 van toepassing acht, niet valt in te zien waarom artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet van toepassing is. Door aldus te overwegen, heeft de rechtbank niet onderkend dat deze bepalingen, gelet op de systematiek van de Vw 2000 en hun bewoordingen, niet op één lijn zijn te stellen. Artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, voorziet in vrijstelling van het mvv-vereiste, indien het voor een vreemdeling in verband met zijn gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen. In dat geval wordt de gevraagde verblijfsvergunning bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet wegens het ontbreken van een mvv afgewezen. Artikel 64 ziet daarentegen op de situatie dat, indien een vreemdeling bij gebreke van rechtmatig verblijf voor uitzetting in aanmerking komt, uitzetting desalniettemin achterwege blijft zolang het, gelet op diens gezondheidstoestand of die van een van zijn gezinsleden, niet verantwoord is om te reizen. Toepasselijkheid van laatstgenoemde bepaling betekent slechts een tijdelijke verhindering om tot uitzetting over te gaan en laat de afwijzing van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, evenals de daaruit voortvloeiende rechtsplicht voor een vreemdeling om Nederland te verlaten en, bij gebreke hiervan, bevoegdheid van de minister tot uitzetting, onverlet.

Voormeld verschil in het toepassingsbereik van beide bepalingen komt ook tot uitdrukking in de in artikel 64 gebezigde term "zolang", waaruit kan worden afgeleid dat deze bepaling een andere tijdsperiode betreft dan die waarop artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, ziet. Paragraaf B8/10 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals deze ten tijde van belang luidde, sluit daarbij aan. In die paragraaf is onder meer bepaald dat uitzetting krachtens artikel 64 achterwege blijft, indien de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van een medische noodsituatie naar verwachting één jaar of korter zal duren, en paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000, zoals deze ten tijde van belang luidde, waarin onder meer is bepaald dat, om voor een verblijfsvergunning in verband met medische noodsituatie in aanmerking te komen, de medische

behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting langer dan één jaar zal duren.

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank evenmin heeft onderkend dat de minister, door te wijzen op de zwangerschap van de vreemdeling - die per definitie van tijdelijke aard is en in welk geval volgens paragraaf A4/7.6 van de Vc 2000, zoals deze ten tijde van belang luidde, uitzetting achterwege blijft gedurende de periode van zes weken voor tot zes weken na de bevalling - en de daarmee gepaard gaande medische controles, deugdelijk heeft gemotiveerd dat in dit geval slechts voor toepassing van artikel 64 aanleiding bestaat.

In zoverre slaagt de grief.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na het voorgaande nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdeling betoogt dat de omstandigheid dat de minister zich op geen enkele wijze wenst uit te laten of zij in aanmerking komt voor een mvv en een verblijfsvergunning krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) kan worden aangemerkt als een onbillijkheid van overwegende aard als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Ook in haar zwangerschap en de mogelijk tijdens of na de geboorte van het kind optredende medische complicaties heeft de minister ten onrechte geen aanleiding gezien voor toepassing van deze zogeheten hardheidsclausule, aldus de vreemdeling.

2.4.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 (Kamerstukken II 1999/00, 26 732, nr. 7, p. 108-109) volgt dat de in deze bepaling neergelegde bevoegdheid discretionair van aard en beperkt van omvang is. Gevallen waaromtrent wet- en regelgever hebben voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dit vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt moet blijven tot uitzonderlijke gevallen die wet- en regelgever niet hebben voorzien.

2.4.2. Nu de minister, zoals in 2.2.4. is overwogen, deugdelijk heeft gemotiveerd dat de medische situatie van de vreemdeling in dit geval aanleiding geeft tot toepassing van artikel 64 en niet tot vrijstelling van het mvv-vereiste krachtens artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de medische situatie van de vreemdeling tot toepassing van de hardheidsclausule noopt. In het verlengde hiervan kan het betoog van de vreemdeling, dat de minister niet wenst te verduidelijken of zij in aanmerking komt voor een mvv of een verblijfsvergunning krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, wat er van dat betoog ook zij, niet tot de conclusie leiden dat hij zijn bevoegdheid tot toepassing van de hardheidsclausule ten onrechte niet heeft aangewend.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden wordt niet toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden dan wel onderdelen van het besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die gronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 september 2010 in zaak nr. 09/19030;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

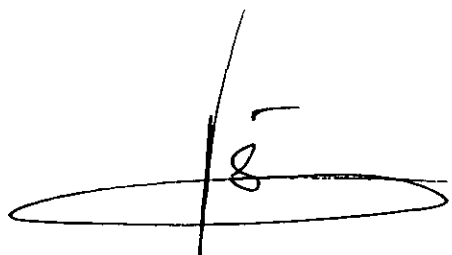
w.g. Schuurman
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 maart 2011

282-660.

Verzonden: 16 maart 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 09/19030 (beroep)
AWB 09/19032 (voorlopige voorziening)

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningenrechter

in het geding tussen:

geboren op: van Ghanese nationaliteit, eiseres en
verzoekster (hierna: eiseres),
gemachtigde: mr. I.M. Hagg, advocaat te Amsterdam

en:

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. S.L.W. Schwartz, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van
het Ministerie van Justitie.

Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2008 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 29 november 2007 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 onder de beperking "beperking conform beschikking minister" afgewezen.

Op 12 februari 2008 heeft eiseres bezwaar gemaakt en een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 3 april 2008 ongegrond verklaard. Eiseres heeft nadien verzocht het petitum van de gevraagde voorlopige voorziening in die zin te wijzigen dat thans wordt verzocht verweerder te verbieden eiseres uit te zetten totdat op het beroep is beslist.

Op 25 april 2008 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiseres ontvangen. Verweerder heeft het eerdere besluit van 3 april 2008 ingetrokken, waarop eiseres haar beroep heeft ingetrokken. Bij brief van 6 januari 2009 heeft eiseres verzocht het petitum van de gevraagde voorlopige voorziening in die zin te wijzigen dat verweerder wordt verboden eiseres uit te zetten totdat op het bezwaar is beslist. Bij uitspraak van 1 april 2008 (AWB 08/5212) heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats het verzoek afgewezen wegens het ontbreken van spoedeisend belang.

Eiseres is op 24 februari 2009 gehoord door de ambtelijke commissie van verweerder. Bij besluit van 27 april 2009 is het bezwaar wederom ongegrond verklaard. Aan eiseres is in

Zaaknummer: AWB 09/19030 (beroep) inzake
AWB 09/19032 (voorlopige voorziening) inzake

Pagina 2 van 6

datzelfde besluit uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000 verleend tot zes weken na haar bevalling.

Op 25 mei 2009 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiseres ontvangen. Op diezelfde datum is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 augustus 2010. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig mevrouw H.G. Touber Neecke, tolk in de Ghamese taal.

De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

Ten aanzien van het beroep

1. Eiseres stelt zich op het standpunt dat haar het vereiste om te beschikken over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) niet kan worden tegengeworpen. Zij stelt daartoe ten eerste dat verweerder in een gesprek met haar gemachtigde het vertrouwen heeft opgewekt dat eiseres een aanvraag kon indienen zonder dat het mvv-vereiste zou worden tegengeworpen. Ten tweede voert eiseres aan dat nu aan haar bij het bestreden besluit uitstel van vertrek is verleend op grond van artikel 64 Vw 2000, haar beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 dient te slagen. Voorts stelt eiseres dat verweerder inzake de aanvragen met het doel "beperking conform beschikking minister" verschillende toetsingskaders hanteert, hetgeen onduidelijkheid schept. Het komt voor dat verweerder dergelijke aanvragen inhoudelijk behandelt zonder dat het mvv-vereiste wordt tegengeworpen. Eiseres' gemachtigde verwijst in dit kader naar een zaak die haar uit de praktijk van haar kantoor bekend is en die bij deze rechtbank en nevenzittingsplaats aanhangig is (AWB 10/6678, 10/6679 en 10/11452). Daarnaast heeft verweerder volgens eiseres bij de beoordeling van haar beroep op de hardheidsclausule er onvoldoende blijk van gegeven dat hij de specifieke omstandigheden van deze zaak niet alleen afzonderlijk, maar ook in hun onderlinge samenhang heeft meegewogen.

2. Verweerder stelt zich - zakelijk weergegeven - op het standpunt dat eiseres niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning, omdat zij niet beschikt over een mvv en zij evenmin in aanmerking komt voor vrijstelling daarvan. Niet is gebleken dat eiseres valt onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17 Vw 2000 dan wel artikel 3.71, tweede lid, Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000. De door eiseres aangevoerde omstandigheden vormen evenmin aanleiding om te concluderen tot een onbillijkheid van overwegende aard bij het onverkort vasthouden aan het mvv-vereiste.

3. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

4. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de

Zaaknummer: AWB 09/19030 (beroep) inzake
AWB 09/19032 (voorlopige voorziening) inzake

Pagina 3 van 6

Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is te reizen.

5. Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 dient voor deze vrijstelling beoordeeld te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag.

6. Op grond van artikel 64 Vw 2000 blijft uitzetting achterwege zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.

7. Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres niet in het bezit is van een geldige mvv. Partijen verschillen van mening over de vraag of verweerder in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste.

8. De rechtbank volgt de stelling van eiseres dat verweerder het vertrouwensbeginsel heeft geschonden niet. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.
Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel dient ingevolge vaste jurisprudentie sprake te zijn van een onvoorwaardelijke, ondubbelzinnige en bevoegd gedane toezegging, gedaan door of namens het bestuursorgaan. In deze zaak is niet gebleken dat de desbetreffende ambtenaar daadwerkelijk de expliciete toezegging heeft gedaan dat met voorbijgaan aan het mvv-vereiste de aanvraag inhoudelijk zou worden behandeld. Dat de eisen aan de gedane toezegging gelet op de aard van de onderhavige aanvraag hier anders zouden liggen, ziet de rechtbank niet in. Daar komt bij dat de gemachtigde een professionele rechtshulpverlener is en dat zij, zeker gelet op hetgeen zij in het kader van de omstandigheden waaronder de hardheidsclausule van toepassing zou zijn heeft betoogd, niet voetstoots had kunnen aannemen dat door de mededeling van de ambtenaar het mvv-vereiste niet zou worden tegengeworpen.

9. Ten aanzien van het beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, overweegt de rechtbank als volgt. Nu verweerder artikel 64 van de Vw 2000 van toepassing heeft verklaard ten tijde van het besluit op bezwaar, valt niet in te zien waarom artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 niet van toepassing is. Uit het bestreden besluit volgt duidelijk dat verweerder het standpunt huldigt dat het voor eiseres, gezien haar medische situatie, onverantwoord was om te reizen. De tekst van artikel 17 eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 spreekt juist van een dergelijke situatie. In dit onderdeel van dit artikel is immers neergelegd dat een aanvraag tot het verlenen van een vergunning tot verblijf niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidssituatie niet verantwoord is om te reizen. Zonder nadere motivering valt daarom niet in te zien waarom aan eiseres geen vrijstelling van het mvv-vereiste is verleend. Dat, zoals ter zitting betoogd, artikel 64 van de Vw 2000 tijdelijk en artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 niet-tijdelijk van aard is, althans zo begrijpt de rechtbank het betoog van verweerder, kan niet als afdoende worden gezien. Uit de tekst van artikel 17, Vw 2000 noch uit de toelichting daarop kan worden afgeleid dat voor de toepassing van 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 sprake moet zijn van een niet-tijdelijke belemmering. Gezien het vorenstaande heeft verweerder het bestreden besluit op dit punt onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. Daarom is het beroep gegrond.

Zaaknummer: AWB 09/19030 (beroep) inzake
AWB 09/19032 (voorlopige voorziening) inzake

Pagina 4 van 6

10. De rechtbank ziet, gelet op het voorgaande, geen aanleiding om de overige beroepsgronden te bespreken. De rechtbank verklaart het beroep gegrond, vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,--, wegingsfactor 1).

Op grond van artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid, van de Awb, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseres het betaalde griffierecht ad € 300,-- vergoedt.

Zaaknummer: AWB 09/19030 (beroep) inzake
AWB 09/19032 (voorlopige voorziening) inzake

Pagina 5 van 6

Bestlissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 09/19030,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

De voorzieningenrechter,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 09/19032,

- wijst het verzoek af.

De rechtbank/voorzieningenrechter,
in alle zaken,

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,- (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), te betalen aan eiseres.
- bepaalt dat verweerder aan eiseres het betaalde griffierecht ad € 300,- (zegge: driehonderd euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.H.G. Odink, rechter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. H.A. de Graaf, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 7 september 2010.

De griffier

Afschrift verzonden op: 07 SEP. 2010

Conc.: AG
Coll.:
D:B
VK

De rechter

Voor kopie gezonden,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sectie Bestuursrecht
te Amsterdam

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vroege delingenzaken, Postbus 16113, 2500 DC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer graven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 28 SEP 2010	
ZAAKNR. 201009412	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr B.M. Kristel
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
 van 7 september 2010
 met kenmerk 09/19030

Inzake:

met IND-kenmerk 0611.28.0042
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr I.M. Hagg
 advocaat te Amsterdam

Procesvertegenwoordiging
 Den Haag
 Bardewijklaan 62
 2581 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr Ch.R. Vink
 070-779 4584

1. Inleiding
 - 1.1. De minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 7 september 2010, verzonden op 7 september 2010, met kenmerk AWB 09/19030 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank de beroepen tegen de beschikking van 27 april 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de minister heeft opgedragen om binnen zes weken een nieuw besluit te en de minister in de proceskosten heeft veroordeeld.
2. Achtergronden
 - 2.1. Op 29 november 2007 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw, met als doel "conform beschikking Minister".
 - 2.2. Bij besluit van 30 januari 2008 heeft de toenmalige staatssecretaris van Justitie deze aanvraag afgewezen.
 - 2.3. Op 12 februari 2008 heeft verweerder tegen deze afwijzing bezwaar gemaakt.
 - 2.4. Bij besluit van 27 april 2009 heeft de toenmalige staatssecretaris van Justitie het bezwaarschrift wederom ongegrond verklaard.
 - 2.5. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank de daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
3. Graven

Grief

 - 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 9 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Ten aanzien van het beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, overweegt de rechtbank als volgt. Nu verweerder artikel 64 van de Vw 2000 van toepassing heeft verklaard ten tijde van het besluit op bezwaar, valt niet in te zien waarom artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 niet van toepassing is. Uit het bestreden besluit volgt duidelijk dat verweerder het standpunt huldigt dat het voor eiseres, gezien haar medische situatie, onverantwoord was om te reizen. De tekst van artikel 17 eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 spreekt juist van een dergelijke situatie. In dit onderdeel van dit artikel is immers neergelegd dat een aanvraag tot het verlenen van een vergunning tot verblijf niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidssituatie niet verantwoord is om te reizen. Zonder nadere motivering valt daarom niet in te zien waarom aan eiseres geen vrijstelling van het mvv-vereiste is verleend. Dat, zoals ter zitting betoogd, artikel 64 van de Vw 2000 tijdelijk en artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 niet-tijdelijk van aard is, althans zo begrijpt de rechtbank het betoog van verweerder, kan niet als afdoende worden gezien. Uit de tekst van artikel 17, Vw 2000 noch uit de toelichting daarop kan worden afgeleid dat voor de toepassing van 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 sprake moet zijn van een niet-tijdelijke belemmering. Gezien het vorenstaande heeft verweerder het

bestreden besluit op dit punt onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. Daarom is het beroep gegrond."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berust de rechtsoverweging 10. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

Grief 1

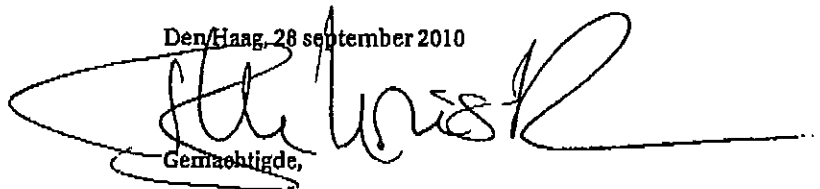
- 4.1. De minister stelt zich op het standpunt dat de rechtbank door te overwegen dat nu artikel 64 van de Vw 2000 van toepassing is verklaard niet valt in te zien waarom artikel 17, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000 niet van toepassing is, zij buiten de grenzen van het aan haar voorgelegde geschil is getreden. Daartoe wordt aangevoerd dat verweerder binnen de bestuurlijke besluitvorming nimmer een beroep heeft gedaan op artikel 17, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000. Verweerder heeft de minister met betrekking tot het mvv-vereiste uitsluitend verzocht toepassing te geven aan artikel 3.4 lid 3 van het Vb 2000. Geheel naast de verblijfsrechtelijke procedure heeft verweerder verzocht toepassing te geven aan artikel 64 Vw 2000 en met welk verzoek de minister heeft ingestemd. Dat de minister onder deze omstandigheden ambtshalve gehouden zou zijn te toetsen aan artikel 17, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000 wordt niet ondersteund door het recht noch door jurisprudentie van uw Afdeling. Nu de rechtbank dit miskend heeft is zij buiten de omvang van het geschil getreden.
- 4.2. Voor zover uw Afdeling van oordeel is dat de rechtbank niet buiten de omvang van het geschil is getreden stelt de minister zich op het standpunt dat de rechtbank met haar oordeel heeft miskend dat voor een geslaagd beroep op artikel 17, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000 de medische belemmering onvoorzienbaar moet zijn. Dit vereiste volgt immers uit de toelichting bij artikel 17, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000 in de Nota naar aanleiding van het verslag¹ op pagina 112. Voorts wordt verwezen naar een uitspraak van uw Afdeling van 24 september 2008 nr. 200802053/1 (*productie 2*) waarin het hoger beroep met toepassing van artikel 91 lid 2 Vw 2000 ongegrond is verklaard. In dat hoger beroep was een grief gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat de betekenis van artikel 64 Vw 2000 niet zonder meer gelijk kan worden gesteld aan de betekenis van artikel 17, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000. Volgens de rechtbank was er dan ook geen reden het beroep gegrond te verklaren omdat wel toepassing was gegeven aan artikel 64 Vw 2000 maar geen vrijstelling van het mvv-vereiste was verleend op grond van 17, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000. Dit alles heeft de rechtbank in de aangevallen overweging miskend.
- 4.3. Gelet op al het voorgaande stelt de minister zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de bestreden beschikking met betrekking tot het beroep op artikel 17, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000 onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd.

¹ Tweede Kamer, 1999-2000, 26 732, nr. 7

5. Conclusie

De minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluiten van 27 april 2009 ingestelde beroep.

Den Haag, 28 september 2010

A large, stylized handwritten signature in black ink, appearing to read 'B.M. Kristel', is written over the typed name and title.

Gemaachtigde,

mr. B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120, 2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 70 82
telefax 070- 779 55 06*